

hørte Udtrykket: Luksusbeskatning, som jeg har hørt det tidligere, og det glæder mig for saa vidt, som vi derved kommer mere ned paa Virkelighedens Grund. Dette Begreb: Luksusbeskatning er saa svævende og saa umuligt at afgrænse, at jeg ikke skulde have noget imod, at det forsvandt af Talesproget i den danske Rigsdag, og jeg vilde ønske, at det ogsaa udgik af Lovsproget. Der er selvfølgelig ikke noget Menneske, der ser Tingene nøje igennem, som føres bag Lyset ved Benyttelse af Ordet: Luksustoldskat. Man giver sig til at undersøge, hvad det er, det drejer sig om, og saa kan jo hver enkelt afgøre, om han finder, det er Luksus eller ej. Men der er vel ikke noget Haab om at faa den nuværende højtærede Finansminister til at opgive den med saa meget Held betraadte Vej for at faa alle de indirekte Afgifter, han ønsker, ind under Betegnelsen: Luksustold eller Luksusafgift. Jeg nærer i alt Fald intet Haab i saa Hensende. Den højtærede Finansminister trøstede mig med, at han ikke vilde inddrage Kaffe og Te under Luksusbeskatning. Det kan være tilfredsstillende for Kaffe- og Tedrikkerne at vide, at disse Varer hører med til de nødvendigeste Livsfornødenheder. Nu ved vi, at de nødvendigeste Livsfornødenheder plus Kaffe og Te er undtagne, men ud over det er der vist ingen Grænse for, hvad den højtærede Finansminister kunde finde paa, for saa vidt han skulde komme i yderligere Pengetrang; og det kunde godt være han kom det, hvis han i længere Tid skulde have Ansvar for Danmarks økonomiske Politik.

Den højtærede Finansminister erklærede, at Sparebestrebelseerne var nu alligevel noget, som Venstre og det konservative Folkeparti havde Eneret paa, for vi fra vor Side havde modsat os Besparelserne samtidig med, at vi krævede Udgifter paa adskillige Omraader, og saa nævnte den højtærede Finansminister Aldersrenten, Arbejdsløshedsproblemet og Tjenestemændene. Jeg skal indrømme, at det er med Stolthed, vi har taget det Standpunkt at gaa imod de Foranstaltninger, som er gennemtvunget af de andre Partier paa disse Omraader. Vi misunder ikke Venstrepartiet i synderlig Grad, at det har skaaret Aldersrenten ned til et Minimum, som gør det umuligt for mange Mennesker i Øjeblikket at komme igennem. Vi misunder heller ikke det konservative Folkeparti og Venstrepartiet deres Karrighed overfor de arbejdsløse ved den Lovgivning, som de efterhaanden har tvunget igennem. Vi havde troet, og vi tror

endnu, at det danske Samfund er saa rigt, at det ikke behøvede at være saa yderst karrigt overfor de gamle Mennesker og overfor de Mennesker, som er kastet ud i Arbejdsløshed. Vi misunder ikke de Partier, der har udført den Heltedåd at tage den økonomiske Hjælp fra disse Mennesker, og vi misunder heller ikke de Partier, navnlig ikke det konservative Parti, der til sidst sammen med Venstre gik til at beskære Tjenestemændenes Løn meget klækkeligt. Vi misunder dem aldeles ikke denne Stilling og fortryder paa ingen Maade, at vi ikke gik med dertil; om ikke det konservative Folkeparti ved en eller anden Lejlighed skulde komme til at fortryde det, turde derimod være et andet Spørgsmaal. Men der bliver stadig det tilbage, at vi fra vor Side er villige til at anvise Besparelser paa mange Omraader, og vi kan ikke nægte, at vi nu en Gang har en særlig Forkærlighed for at spare paa det militære Omraade. Det er muligt, at den højtærede Finansminister anser det for at være et forkert Omraade at spare paa, men det gør vi ikke, vi anser det for at være det rette Omraade at spare paa, og saa kan man derudaf højst drage den Slutning, at vi ønsker at spare andre Steder end det nuværende Regeringsparti, men man kan ikke paa nogen som helst Maade sige, at det nuværende Regeringsparti ønsker at spare mere end vi. Nej, de ønsker at spare paa andre Omraader, end vi ønsker at spare paa, den Forskel er vi villige til at vedkende os naar som helst og hvor som helst, men vi kan ikke tillade, at de nuværende Regeringspartier tager Patent paa Tendensen, Lysten og Tilbøjeligheden til overhovedet at ville spare. Forskellen ligger, hvad der naturligvis er klart for den Del af Befolkningen, som forstaar Politik, mellem, hvor man ønsker at spare, hvilke Steder man ønsker der skal være Udgifter, og hvilke Steder man ønsker disse Udgifter skal nedsættes, og dør vil vi hævde, at vi staar paa det gamle Standpunkt, at Militærudgifterne bør indskrænkes, og at de Penge, som derved kan indvindes, bør anvendes til at hjælpe de Mennesker i Samfundet, hvis økonomiske Forhold er sværest. Og dør har vi netop Omraader som Aldersrentespørgsmaalet og Arbejdsløsheds-spørgsmaalet, det er Omraader, hvor et Samfund, der vil varetage sine sociale Pligter, har Opgaver, som det ikke kan komme udenom uden — efter min Mening i hvert Fald — at vanrøgte disse Opgaver.

Den ærede Ordfører for Venstre (N. K. Kristensen) var saa overordentlig glad